

Zázrak byl v jeho ruce

Manuelovi, už dlouhá léta přesvědčenému ateistovi, hrozilo, že jeho racionální chápání světa bude narušeno: „Zázračné“ uzdravení rukou jeho otce otevřelo cestu ke svatořečení zakladatele Opus Dei. A tím začal jeho nejhorší zlý sen: zprávy jako „byli jste v novinách“, „ve zprávách“, titulky „lékař, který umožnil svatost Escrivá de Balaguer“... A lístek do Říma, který byl pochopitelně odmítnut.

21.09.2018

Rozkol v rodině nastal v roce 2002. Až do té doby měl příkladný vztah ke svému otci. Manuela poslali v devíti letech studovat do internátní školy k jezuitům. Ke své rodině, kromě prázdnin, se už nikdy nevrátil. „Byl mezi námi odstup, ale když jsme byli spolu, náš vztah byl moc dobrý.“

Ta smršť byla pořádná, ale trvala jen krátce, a když skončila, nikdo se k ní už nevracel. „Ale otec mi to neměl za zlé. Nezlobil se kvůli tomu a náš vztah se ani v nejmenším nezhoršil.“

Vše začalo toho dne, kdy otec Manuel pozval všechny - osobně, protože tu zprávu chtěl předat z očí do očí a cestoval kvůli tomu až do Madridu - do Říma na svatořečení Josemaríi Escrivá. Manuela, jeho ženu a tři děti. A hodně ho potěšilo, že jim

všem mohl zaplatit cestu. Důvod připadal synovi naprosto nepochopitelný: ten karcinom, který měl otec před mnoha lety, který tak náhle zmizel, z noci do rána, byl nyní zázrakem, který církev uznala pro svatořečení zakladatele Opus Dei. To mu ještě chybělo!

Zázrak je v jeho rukou

Všechno se to stalo dávno, začátkem 90. let. Otec Manuel byl lékařem, jako jeho syn, a v průběhu let se mu na rukou vytvořil zápal kůže (radiodermatida). Byla to tehdy dost obvyklá nemoc u traumatologů, kteří bez ochrany ruky pracovali s rentgenovým zářením. Dochází k dysplazie kůže, jedná se o jakýsi stav před vznikem rakoviny.

„Znal jsem dobře stav rukou mého otce, bylo to k politování. Měl několik černých skvrn, některé byly s kůží úplně srostlé, vypadaly ošklivě. Otravovalo ho to, protože ho hodně

bolely, ztratil pohyblivost a citlivost.“
Pro chirurga traumatologa to
znamená konec práce, což také
nakonec musel udělat.

K této události došlo, aniž by se jeho
syn k tomu nějak vyjádřil, protože
vše se událo v Madridu uprostřed
jeho lékařské praxe. „Měl jsem v
hlavě jen sebe. Občas mi je ukazoval
a říkal: podívej, myslím, že je to
epidermoidní nádor. Už se rozšiřuje.
Ale já jsem tmu nepřikládal žádnou
důležitost.“ Později mu otec Manuel
vyprávěl, že se bude muset
amputovat jeden prst; tak tomu bylo i
u jeho kolegů, kteří na tom byli
stejně. Ale já jsem mu z legrace řekl:
“Ty sám (provedeš operaci), ne?“
Vůbec si neuvědomoval vážnost
situace.

V jeden moment dal jeden člověk
nemocnému kartičku s tehdy
blahoslaveným Josemaríou Escrivá
de Balaguer a ono to kupodivu

fungovalo. „Mně tu příhodu s kartičkou vypravovali později... tehdy to šlo mimo mě.“

Při návratu z kongresu ve Vídni se otec znovu zastavil u syna a svěřil se mu, že se mu ruce uzdravily. „Vzhled se úplně změnil: bylo vidět, kde byly skvrny, ale kůže už nebyla černá, ani tvrdá, ani přischlá. Zůstala jen kůže jemná a křehoučká, začervenala, jako kůže malého dítěte.“ Pro syna Manuela znamenaly ty uzdravené ruce to samé, jako když byly nemocné, a nebo dokonce vůbec nic.

Uzdravení se od tohoto okamžiku začalo důkladně zkoumat a vše po mnoha letech skončilo uznáním zázraku církví v procesu svatořečení blahoslaveného. „V té době otec několikrát cestoval do Říma, prošel si několika vyšetřováními, ale pro mě jakoby tyto věci neexistovaly. Nevšímal jsem si toho, nemělo to na mě žádný vliv, nevěřil jsem ničemu...

a samozřejmě jsem to jako zázrak neuznával.“

Jeho žena si z té doby pamatuje, jak jim lidé volali, posílali zprávy: dostali jste se do novin, byli jste ve zprávách, titulky o tom, jakou zásluhu má lékař na svatosti Escrivy de Balaguer.

Na začátku si myslela, že do Říma jet musejí. Zná se s Manuelem už od doby, kdy jim bylo 14 let, a ačkoliv samotnému zázraku žádnou důležitost nepřikládala, myslela si, že to něco znamená pro tchána a tchyni, kteří jsou jako jeho rodiče.

Ale Manuel řekl, že se účastnit nebudou. „Když můj otec dále naléhal, strašně jsem se naštvál a práskl dveřmi. Požádal mě, abych alespoň pustil děti a mou ženu, ale odpověděl jsem, že s tím naprosto nesouhlasím. Otec už dál nenaléhal. Jel do Říma s celou rodinou, mí tři bratři se svými rodinami. Všichni kromě mě.“ Protože Manuel si tehdy

představoval, že jet do Říma se neslučuje s jeho ateismem.

Integrita ateisty

Jeho Trojská válka, jež ho vzdálila od Boha a církve, začala ve 14 letech, kdy přestal, bez nějakého dalšího důvodu, chodit na mši. Od té doby šlo všechno rychle s kopce dolů, až přišla chvíle, kdy si přiznal, že je ateista.

„Protože jsem byl lékař a považoval jsem se za vědce, hodně jsem četl a měl na mě velký vliv pozitivismus.“ Věda byla pro něho nástroj, který spasí lidstvo, a Bůh je proto zbytečný, i když v reálném světě si dál v srdci uchovával morální hodnoty, které jsou pro křesťanství typické. „Ne že bych byl špatným člověkem, jednoduše jsem věřil, že se může vybudovat krásný svět, bez Boha: bez válek, kde lidé jsou solidární... Myslel jsem si, že církev škodí a také že je nemožné smířit víru s vědou.“

Koncem 90. let se z Manuela, díky internetu, stal naprostý ateista: „Účastnil jsem se náboženských diskuzních fór - byla to primitivní verze Facebooku - jen abych se zabavil. Rád jsem psal věci proti Bohu a církvi a měl jsem dost přívrženců, lidí, kterým se líbilo, co říkám. A další, se kterými jsem diskutoval a měl radost, když se přidávali na mou stranu.“

Už na to vůbec nemyslím

Dva roky po té události s kanonizací zjistili jeho otci vážnou nemoc krve, myelodysplastii. „Byla to pro mě tvrdá rána, protože můj otec byl v mém životě jako pevná skála, někdo ohromně důležitý, ale s touto diagnózou mu dávali dva roky života. Byla to velmi špatná zpráva a zdroj velkých úzkostí.“

Otec Manuel začal chodit na týdenní léčbu, každé pondělí, do nemocnice, kde pracoval jeho syn. O nedělích

přijížděl se svou ženou z Badajozu do Madridu a u syna zůstávali až do následujícího dne. Rodiče Manuela šli, jako obvykle, v neděli na mši. „Na začátku chodili sami, ale brzy jsem začal mít starost, že se jim udělá špatně nebo se jim něco stane, protože moje matka byla navíc téměř slepá.“ Takže Manuel a jeho žena jim dělali doprovod a ačkoliv by mohli počkat venku, do kostela šli. S úctou: když lidé vstávali, oni též, ale Manuel nepoklekal.

Manuel se takto lhostejně a bez zájmu několik měsíců účastnil mše, až přišel den, kdy si začal všímat, co kněz říká; a líbilo se mu to. „Tenhle chlápek má dobrou metodu, protože nejprve přečte evangelium a potom ho vysvětluje.“ Další neděli ho napadlo, že to, co se tam říká, je zajímavé a dá se použít. Byly to takové rady do života. „Nevěděl jsem vlastně ani proč, ale na mši jsem obvykle vcházel se strachem o stav

mého otce a vycházel plný klidu.
Dost zvláštní věc...“

Začal souhlasit s tím, co na mši slyšel, a to až tak, že se cítil součástí tohoto společenství. „Začal jsem si uvědomovat, že i já jsem křesťan: jsem také pokřtěný, a toto je moje kultura. Až přišla chvíle, kdy mě napadlo, že je hloupé dál sedět a nic nedělat.“ A rozhodl se, že nyní je vhodné, aby opět praktikoval, vyzpovídal se a chodil k přijímání...

Uplynuly čtyři roky od doby, co začal se svými rodiči chodit na mši.

Prvním jeho krokem bylo, že vše vyprávěl své ženě, která i když se nikdy za ateistku neprohlásila a proti církvi se nestavěla, stejně jako on nepraktikovala. „Už roky chodíme na mši společně, ale nikdy jsme o této záležitosti spolu nehovořili. Já jsem se styděl, nicméně vyšlo najevo, že ona měla stejné smýšlení a nevěděla, jak mi to říci.“

Dále si museli najít někoho důvěryhodného na zpověď. Manuel si vzpomněl na školu a tehdejšího otce představeného. Byl to kněz, který si pamatoval jména všech žáků, jejich sourozenců, rodičů... a který, díky vřelému vztahu, byl i po letech schopný se na každého z nich optat. Našli ho v jednom jezuitském domě v Madridě a samozřejmě se na ně pamatoval a měl velkou radost, když se dověděl, co se jim stalo. „Oba dva jsme se u něho vyzpovídali. Bylo to snadné, protože nám hodně pomohl. Pamatoval jsem si, že jsem si musel trochu zpytovat svědomí, ale posléze... Uvnitř jsem cítil - ne že bych skákal radostí - velkou radost.“

Za pokání dostali od kněze účast na mši s přijímáním následujícího dne. Byla to popeleční středa a když si pokání plnil a po tolika letech slyšel větu obraťte se a věřte evangeliu, cítil až mravenčení v zátylku. Ještě dnes

má ten pocit, když si na tuto větu vzpomene.

„Snadno si pamatuji dobu, kdy jsem byl ateista, vždyť to bylo nedávno. Víra je mi povzbuzením na každý den. Život je jiný, ale není snadné to popsat. Kdyby mě někdo požádal, abych porovnal svůj dnešní život s životem před konverzí a ohodnotil to na stupnici od 1 do 10, dal bych rovnou 1000. Ale neumím přesně vysvětlit v čem to spočívá. Nejspíš ve všem.“

Jeho otci, který ještě žije, moc o této změně nevyprávěli. On byl jednoduše jejím svědkem. A jednoho dne, když už byl hospitalizován, mu Manuel řekl: „Vzpomínáš si, jak jsem nechtěl jít na svatořečení svatého Josemaríi a řekl ti všechny ty věci? Ano. Ale na to teď už vůbec nemyslím. Už ne.“

„Hodně se ztotožňuji s marnotratným synem z evangelia.“

Jako on, po celou dobu jsem cítil, že mě přijímají, nikdo mi nic nevyčítal. Všichni můj návrat domů schvalovali.“

---

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
navrat-do-ithaky-pribehy-konverze-
manuel-katolicka-cirkev/](https://opusdei.org/cs-cz/article/navrat-do-ithaky-pribehy-konverze-manuel-katolicka-cirkev/) (06.04.2025)